

ikke kan udbrives af eller tilintetgøres i noget dansk Hjerte, at Diebliffet maa være nær, da vi skulle see vore nordlesvigiske Brødre paa en varig og betryggende Maade gjenforenede med os. Med disse faa Ord skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag til det høie Things Vedtagelse.

Lehmann: Jeg vifter med et Par Ord at andtvivere min Afstemning i denne Sag. Jeg troer, det er en forstandig Opfattelse af alle Forhold og af vor hele Stilling, som hidtil har afholdt Rigsdagen fra paa nogen Maade ved sit Initiativ at blande sig i det nordlesvigiske Spørgsmaal, som er blevet reist ved Pragerfredens Artikel 5; thi hvilken som helst Forhandling derom paa Rigsdagen vilde efter min Mening have været deels overflødig, deels fuldkommen unyttig, — overflødig overfor os selv; thi jeg troer ikke, der er mange Danske, som ikke fuldkomment dele den nys af den ærede Ordfører udtalte Overbevisning, at dette er en Belfærdsag for Danmark, fordi Foreningen med de danske Nordlesvigere er Betingelsen for en rolig og tilfreds Tilstand i selve Landet, fordi den er den ufravigelige Betingelse for, at det Duffe, som baade Throntalen og Adressendataster udtale om at komme paa en god Fod med vor mægtige Nabo, kan gaae i Opfyldelse, men fremfor Alt, fordi det er Betingelsen for den europæiske Tryghed for det danske Folk og den danske Stat, som vi i Grunden have savnet, siden Londonertracten blev revet itu, og vi i Wien bleve ganske overlade til os selv. Overfor det danske Folk vilde en Forhandling altsaa være overflødig, og overfor dem, der ikke anerkjende anden Ret end den Stærkeres, vilde den være aldeles virkningsløs. Af samme Grund kan jeg derfor ogsaa kun billige, at man, naar man vil bevare den kongelige Throntale, hvilket i og for sig forekommer mig ganske naturligt, har indskrænket sig til ved en blot Omfkrivning af Throntalen paany at constatere den fuldstændige Overeensstemmelse mellem Danmarks Statsmagter i dette Belfærdsanliggende — den lille fine Nuance, der findes mellem Udtrykkene er efter min Mening væsentlig kun stillistift

—, thi det er den første af alle Formødenheder for Danske ligesaavel Sonden som Nord for Kongeaalen, at vor Regjering ikke træder i noget som helst Forhold, der kun kunde blive Begyndelsen til nye Forviklinger og maafee Begyndelsen til Enden. Jeg skønner derfor ikke rettere, end at denne Adresse kun kan blive styrkende for Regjeringen med Hensyn til det Standpunkt, den selv har indtaget, og ikke paa nogen Maade binder dens Frihed til herefter at handle efter Omstændighederne og paa sit eget Ansvar. Idet jeg nævner Ordet Ansvar, skal jeg for ikke at misforstaaes, strax bemærke, at det ikke indeholder nogen som helst Misbilligelse af, at man har indladt sig paa de fortrolige Meddelelser, skjøndt der var ringe Haab om, at de vilde føre til Noget, og de væsentlig syntes kun at have skullet være til Bequemmelighed for den preussiske Regjering, thi jeg troer, at de have været fuldkomment uundgaaelige, og endnu mindre indeholder det nogen Dadel over, at de ikke have ført til noget Resultat, thi jeg troer, at et tilfredsstillende Resultat mellem Danmark og Preussen ikke vil kunne naaes saalænge Danmark staaer alene, ligesaa lidt ved Underhandlinger som paa Valpladsen. Jeg tiltræder derfor i den Henseende ganske, hvad der staaer i Adressen, og da jeg ligeledes deler de Anskuelser og Følelser, den forøvrigt indeholder, skal jeg afgive min Stemme for samme.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Derefter laates Forslag til en Adresse til Hans Majestæt Kongen under Afstemning og

vedtoges eenstemmigt med 51 Stemmer.

Formanden: Jeg afventer Forslag fra de ærede Forslagsstillere med Hensyn til Maa-den, hvorpaa Adressen skal overbringes Hans Majestæt Kongen.

Saffner: Jeg tillader mig at bringe i Forslag, at Thinget anmoder sin høitærede